

[Ministeren for Landbrug og Fiskeri.]

de skal købe mest, Ombytningskorn til Priser, der svarede til Prisen for det afleverede Brødkorn. Det er ogsaa lykkedes, idet jeg har faaet gennemført, at de beslaglagte Lagre af Foderkorn bliver udleveret til de mindre Landbrugere, der har afleveret Rug eller Hvede, for 17 Kr. pr. 100 kg. Det er da i alt Fald ikke en højere Pris, end de har faaet for deres afleverede Brødkorn. Af Landmænd, som har større Bedrifter end 10 000 Kr.s Jordværdi, er der selvfølgelig en Del, navnlig i Vestjylland, som ogsaa plejer i deres Bedrift at bruge ikke alene deres eget Korn, men ogsaa indkøbt Korn. For at imødekomme dem med Hensyn til Indkøb af Foderkorn til Priser, der svarer til Brødkornspriserne, er der her i Rigsdagen gennemført en Nedsættelse af Majsprisen ved Hjælp af Statstilskud med 2 Kr. Desværre har det ærede Medlem Hr. Brorsen ikke været med til at gennemføre denne Ordning, men gik endogsaa imod. Jeg vil haabe, at denne Ordning med de 2 Kr.s Nedsættelse efterhaanden vil bidrage til, at der bliver Mulighed for en Ombytning til nogenlunde de samme Priser, som de har faaet for deres afleverede Brødkorn.

Angaaende det andet Spørgsmaal, om de lave Priser, man faar for Hvede, kan jeg oplyse, at jeg tror, det efterhaanden trækker sig i Lavé. I alt Fald har Kornnævnet meddelt mig, at de sidste Priser, Landmændene har kunnet opnaa i Jylland, er 18 Kr. 10 Øre for Hvede og 19 Kr. 10 Øre for Rug, altsaa fuldt ud Maksimalpriserne. Derimod er det vanskeligere paa Sjælland. For Rugen faar de den samme Pris, men for Hveden har de endt ved at opnaa mere end 17 Kr. 50 Øre.

Jeg kan oplyse, at efter det, der foreligger, er det meget store Partier af dansk Hvede, som der ikke bliver Anvendelse for til Brødkorn, og der forhandles derfor i Øjeblikket mellem Korncentral, Kornkontor og Ministeriet om Gennemførelsen af en Plan i Lighed med den, der er gennemført for Bornholm, hvorefter man tegner sig for det nødvendige Kvantum Hvede enten hos Mølleren eller Købmanden eller maaske ved Aftale med Landmændene, saaledes at det nødvendige Kvantum er sikret, saa Resten kan frigives til Handel. Det vilde betyde en stor Fordel for alle Parter, hvis denne Ordning kunde gennemføres. Den søges nu gennemført, og Fristen er sat til 15. December. Skulde det mislykkes at faa gennemført denne Ordning, som alle er enige om vil være meget værdifuld, er det

Hensigten, at man til den Tid vil frigive mere hos den enkelte Landmand, f. Eks. 20 pCt. for hver enkelt Landmand, dog mindst 20 Tønder til *eget* Brug, altsaa saadan at de ikke faar Lov til at handle med Kornet, for saa vil det blive vanskeligt at holde Styr paa, om der er det nødvendige til Brødkorn. En saadan Ordning vilde ogsaa være af Værdi, men selvfølgelig ikke tilnærmelsesvis af den Værdi som den anden Ordning, som jeg derfor haaber vil blive gennemført.

Det ærede Medlem Hr. Grønning mente, at Svineordningen nu kan ophæves. Det ærede Medlem fornægter jo ikke sine Synspunkter angaaende disse Sager. Han forsøger altid at formindske de Fordele, som Ordningerne giver det mindre Landbrug, saa vidt det er ham muligt. Vi har 4 Love om saadanne Ordninger: Kornloven, Kødloven, Smørloven og Svinereguleringen. For dem gælder det, at de i den Rækkefølge, jeg har nævnt dem, er til Fordel for de store Landmænd og i modsat Orden for de mindre Landmænd. Naar det ærede Medlem derfor kun nævner Svinereguleringen, som giver størst Fordel for det mindre Landbrug, maa jeg gaa ud fra, at han mener, at de andre tre skal forlænges; det vidner om, at hans Interesse for det mindre Landbrugs økonomiske Forhold ikke er meget stor, med et mildt Udtryk. Jeg tror, det er nødvendigt at fortsætte denne Lovgivning. Heri er man fra alle Sider i Svinereguleringsudvalget enig. Man mener, at Reguleringen er nødvendig, for at man kan beherske Produktionen saavel med Hensyn til Eksport som med Hensyn til de Raastoffer, der er til Stede.

Man mener ogsaa, det vilde være meget betænkeligt, om man ophævede det Monopol paa Svineproduktion til Salg, som Svinereguleringen faktisk indeholder for Landbruget. Ingen ved, hvor længe de nuværende Forhold kan vare, og det vilde være meget uheldigt, hvis vi kom ind i noget lignende som i 1929—32 med voldsomt forceret Svineproduktion, Oprettelse af Svinefabrikker af Folk, der havde meget lidt med Landbrug at gøre. Derfor er man enig om, at det er nødvendigt at fortsætte.

Det ærede Medlem henlede dernæst min Opmærksomhed paa de Konservatives Landbrugsplan af 1937 og udtalte, at han mente, man ved Gennemførelse af denne Plan vilde spare 150 Mill. Kr. i Importudgift. Det ærede Medlem nævnte ikke noget som helst om, hvorvidt han mente, at man saa samtidig kunde holde Eksportindtægten oppe. Kan man ikke det — og